நல்ல சமாரியன் (லூக் 10:25-37)

முன்னுரை

இரக்கத்தை மையப்படுத்திய இயேசுவின் உவமைகளுள் இந்த 'நல்ல சமாரியன்' உவமையும் ஒன்று. இதை இரு வகையாக அணுகலாம். ஒன்று, உவமையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு அதன் வழி இயேசு வலியுறுத்த விரும்பும் கருத்தை புரிந்துகொள்ளுதல். இரண்டு இந்த உவமைக்கு முன்னும் பின்னும் (வச. 25–29, 36–37) திருச்சட்ட அறிஞருக்கும் இயேசுவுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடலோடும் இணைத்துப் பார்ப்பது. இவை இரண்டையும் இக்கட்டுரையில் அலச முயல்வோம்.

1. உவமையில் இரக்கம்

இந்த உவமையில் இரக்கம் வெளிப்படுத்தப்படும் விதத்தை அலசுவதற்கு முன் இதன் மையப் புள்ளியாக இருக்கும் சமாரியர்களைப் பற்றி சிறிது அறிந்து கொள்வது நலம்.

அ. வரலாற்றில் சமாரியர்

ஒருங்கிணைந்த பேரரசாக இருந்த யூத அரசாட்சி அரசர் சாலமோனுக்கு பின் இரு அரசுகளாக பிளவுபட்டது. இதில் வட அரசு இஸ்ரயேல் என்றும் சமாரியா என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தெற்கு அரசு யூதேயா என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த தென்னாட்டவர் வட நாட்டவரை எதிரிகளாகவும் யூத சமயத்திலிருந்து பிறழ்ந்தவர் களாகவும் பார்த்து அவர்களை வெறுத்தனர். அவ்வாறே வட நாட்டவரும் தென்னாட்டவரை வெறுத்தனர். இவ்வெறுப்பு பல நூற்றாண்டுகளாக தொடர்ந்தது. பிற்காலத்தில் அசீரியர் வரலாற்றில் பலம் பெற்று சமாரியாவை கைப்பற்றி அதைத் தங்களின் அரசாட்சிக்குக் கீழ்கொணர்ந்தனர். கி.மு. 722–க்குப் பிறகு அங்கிருந்த யூதர்களை தங்களது நாட்டுக் கொண்டுபோய் குடியமர்த்தினர். அதோடு அசீரியர்கள் பலரை சமாரியாவில் கொண்டு வந்து குடியமர்த்தினர். இவ்வாறு யூதர்களுக்கும் சமாரியர்களுக்கும் ஏற்பட்ட திருமண உறவில் பிறந்த இனத்தவர்கள் சமாரியர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் இனக் கலப்பால் பிறந்தவர்களாதலால் 'தாழ்ந்தவர்களாக' கருதப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டனர். ஆனால் 'சமாரியர்கள்' தங்களை ஆபிரகாம் வழிவந்த உண்மையான வழித்தோன்றல்கள் என்றும், சாமுவேலுக்கு முன்னிருந்த ஏலி (கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டு)யின் வழி வந்தவர்கள் என்றும் நம்பினர். தங்களின் வழிபாட்டு தலம் கெரிசம் மலை என்றும், தங்களின் புனித நூல் ஐந்நூல் எனப்படும் தோரா என்றும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். எனவே ஒரே யாவே இறைவனை வழிபட்ட இரு எதிர் எதிர் இனங்களாக இவை இரண்டும் இருந்தன. இயேசுவின் காலத்தில் இந்த பிளவு வெளிப்படையாகவும், கொடூரமாக இருந்ததை இயேசுவின் சமாரியப் பெண்ணுடனான உரையாடலில் காணலாம் (காண். யோவா 4). புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் பாலஸ்தீனம் கலிலேயா, சமாரியா, யூதேயா என மூன்று பிரிவாக இருந்தது. இதில் கலிலேயா, யூதேயா ஆகிய இருபகுதிகளிலும் யூதர்களும், சமாரியாவில் சமாரியர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். கலிலேயர் யூதேயாவில் உள்ள எருசலேமுக்கு வழிபட செல்ல வேண்டுமானால் அவர்கள் சமாரியாவைக் கடந்துதான் சென்றாக வேண்டும். அப்போது அவர்கள் சமாரியர்களால் தாக்கப்படும் சம்பவங்களும் நிகழும் (காண். லூக் 9:52–55). ஆக வெறுப்பின், பகைமையின் உச்ச நிலையில் இவ்விரு இனங்களும் வாழ்ந்த நிலையில் இந்த உவமை கூறப்படுகின்றது என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்த நூற்றாண்டு கால பகைமையின் பின்னணியில் ஒரு சமாரியன் யூதன் ஒருவனை காப்பாற்றினான் என்பதை பல யூதர்கள் கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. இத்தகைய சூழலில் இயேசு ஒரு சமாரியனை யூத சமயத் தலைவர்களான குரு, லேவியர்களுக்கு எதிராக நிறுத்தி அவனை உயர்ந்தவராகக் காட்டுகின்றார்.

ஆ. குரு லேவியர்

இவர்கள் இருவரும் குற்றுயிராய் இருந்தவனைக் கண்டதும் மறுபக்கமாக விலகிச் சென்றது வச 31, 32) ஏன் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இயேசுவின் காலத்தில் எருசலேம் தேவாலயத்தில் பலி செலுத்துவது என்பது பெரும் எண்ணிக்கையில் நிகழ்ந்தது. அவ்வமயம் பாடல் பாடுவதும் இசைக்கருவிகள் மீட்டுவதும் முக்கிய பணிகளாக இருந்தன. இவற்றை செய்யும் குருக்களும் லேவியரும் தூய்மையானவர் களாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். எனவே இறந்த உடலை தொடுவது அவர்களைத் தீட்டுப்பட்டவர்களாக மாற்றிவிடும் (காண். லேவி 11:31–32). எனவே கள்வர் கையில் அகப்பட்டவன்

ஒருவேளை இறந்திருந்தால் அவர்கள் அவனருகில் செல்வதால் அவர்கள் இறை வழிபாட்டுக்கு தகுதியற்றவர்கள் ஆகிவிடுவர் இதைத் தவிர்க்கவே அவர்கள் 'மறு பக்கமாய் விலகிச் சென்றனர்.' எனவே அவர்கள் சட்டத்தை கடைப்பிடிப்பதில், அதற்குக் கீழ்ப்படிவதில் அவர்கள் குறியாய் இருந்தனர்.

ஆனால் இயேசு அம்மனிதன் 'குற்றுயிராக' (வச. 30) கிடந்தான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் குருவும் லேவியும் கடைபிடித்து, கடைபிடிப்பதாக நம்பிய இந்த சட்டம் (இறந்த உடலைத் தொடாதிருத்தல் (காண். லேவி 11:31–32) மோசேயின் மிக முக்கியமான இறையன்பு (காண். இச 6:5), பிறரன்பு (காண். லேவி 19:18) ஆகியவற்றைவிட சிறியது, முக்கியத்துவம் இல்லாதது. எனவே இவர்கள் இருவரும் இச்சிறிய கட்டளையைக் கடைபிடிக்க முயன்று பெரிய கட்டளைகளில் இருந்து (இறையன்பு, பிறரன்பு) தவறிவிட்டனர். இறைவனுக்கு பலி செலுத்துவதன் வழியாக அவரை அன்பு செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு அயலானை அன்பு செய்ய மறந்து விட்டனர், மறுத்து விட்டனர்.

இ. சமாரியர்

சமாரியருக்கும் திருநூல் இருந்தது, அவர்களும் மோசேயின் சட்டத்தை அறிந்திருந்தனர். இந்த உவமையில் வரும் குருவும் லேவியும் மோசேயின் முக்கியமல்லாத ஒரு சட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் தந்து அதற்கு கீழ்ப்படிந்தார்கள். ஆனால் சமாரியர் அடிபட்டவர் அருகில் வந்து அவரைக் கண்டபோது அவர்மீது பரிவு கொண்டார் (வச. 33). இவ்வாறு பரிவு கொண்ட– தன் வழியாக இந்தச் சமாரியர் தாம் வழிபட்ட யாவேயின் இன்னொரு சட்டத்தை, மிக முக்கியமான சட்டத்தைக் (பிறரன்பு) கடைபிடித்து இறைவனுக்கு ஏற்புடையவர் ஆனார். மேலும் பிறரன்பு கட்டளையைக் கடைபிடிப்பதாலேயே அவர் கடவுளன்பு கட்டளையும் கடைபிடித்தவராகி விடுகின்றார். கடவுளிடம் அன்பு செலுத்து வதாகக் கூறுபவர்கள் எல்லோரும் அடுத்தவர்களை அன்பு செய்வார்கள் என்பது நிச்சயமில்லை. ஆனால் அடுத்தவரை அன்பு செய்பவர் கட்டாயம் இறையன்பு கொண்டவராகவும் இருப்பர். இதை யோவான் தனது முதல் மடலில் இவ்வாறு விளக்குகின்றார்: "கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு தம் சகோதர சகோதரிகளை வெறுப்போர் பொய்யர். தம் கண் முன்னேயுள்ள சகோதரர் சகோதரிகளிடம் அன்பு செலுத்தாதோர், கண்ணுக்குப் புலப்படாத கடவுளிடம் அன்பு செலுத்த முடியாது. கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துவோர். தம் சகோதரர் சகோதரி களிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். இதுவே அவரிடமிருந்து நாம் பெற்ற கட்டளை" (1 யோவா 4:20–21). எனவே இரக்கம் கொள்கிற ஒருவர் இறையன்பு பிறரன்பு எனும் இரு கட்டளைகளையும் நிறைவேற்றுபவராகிறார் (வச. 27). அதுவே அவருக்கு நிலை வாழ்வையும் தருவதாக (வச. 25) அமைந்து விடுகின்றது.

ஈ. செயல்பாட்டுக்கு இட்டுச் செல்லும் இரக்கம்

இந்த நல்ல சமாரியன் உவமை இரக்கத்தின் ஆழமான பரிமாணங்களையும் வெளிக் கொணர்கின்றது. சமாரியர் குற்றுயிராய் இருந்தவர் மீது பரிவு கொண்டதோடு மட்டும் நின்று விடவில்லை (வச. 33). அந்த பரிவு அவரை செயல்பாட்டுக்கு இட்டுச்செல்கின்றது. 'பரிவு' அல்லது 'இரக்கம்' என்பது வெறும் உணர்வு அல்ல (டிேவ ய கநநடைபே) மாறாக அது ஒரு செயல் (ஃரவ யே யஉவடைீ). இயேசு இதை சிறமமெடுத்து விவரிக்கின்றார். குருவும் லேவியும் "அவரைக் (அடிபட்டவரைக்) கண்டதும் மறுபக்கமாக விலகிச் சென்றார்" (வச. 31, 32) என்று சுருக்கமாக முடித்துவிட்ட இயேசு, சமாரியர் செய்ததை விவரமாக விவரிக்கின்றார். "அவர் அவரை அணுகி, காயங்களில் திராட்சை மதுவும் எண்ணெயும் வார்த்து, அவற்றைக் கட்டி, தாம் பயணம் செய்த விலங்கின்மீது ஏற்றி, ஒரு சாவடிக்குக் கொண்டுபோய் அவரைக் கவனித்துக் கொண்டார்" (வச. 34). இவ்வாறு சமாரியரின் இரக்கம் ஆறு செயல்பாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. அதோடு முடிந்து விடவில்லை. அடுத்த நாளும் இது தொடர்கின்றது. இரு தெனாரியத்தை (இருநாள் வேலைக்கான கூலி) கொடுத்து சாவடிப் பொறுப்பாளர் அடிபட்டவனை கவனித்துக் கொள்ளச் சொல்கின்றார். அதற்கு மேல் செலவானாலும் தாம் ஏற்றுக்கொள்வதாக வாக்களிக்கின்றார். ஆக ஏற்கெனவே இருநாள் இந்த மனிதனோடு செலவழித்தாயிற்று, இரண்டு நாள் உழைப்புக்கான ஊதியத்தையும் பணமாகக் கொடுத்தாயிற்று, இன்னும் ஏற்படும் செலவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள அவர் தயாராகின்றார். எனவே இரக்கம் என்பது செயல்பாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அந்தச் செயல்பாடு தியாகமாக அமைகின்றது. இவ்வளவு உதவியும் தியாகமும் தன் இனத்தானுக்கு, நண்பனுக்கு அல்ல மாறாக இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல நூற்றாண்டு கால எதிரிக்கு செய்யப்படுகின்றது. அதாவது தன் இனத்தானாகிய, சட்டம் போதித்து, சமய சடங்கு நிறைவேற்றும் யூதத் தலைவர்கள் சக யூதனுக்கு உதவாமல் விலகிச்

சென்ற வேளையில், பகைவனாக கற்பிக்கப்பட்ட 'சமாரியர்' அவனது பகைவனான யூதனுக்கு உதவுகின்றார். ''இன்னா செய்தாரை'' எனும் வள்ளுவனின் குரல் நம் நினைவுக்கு வருகின்றது. இந்த சமாரியர் யூத குருவையும் லேவியரையும் விட பல மடங்கு உயர்ந்து விடுகின்றார்.

2. இயேசுவும் திருச்சட்ட அறிஞரும்

நல்ல சமாரியன் உவமையில் இரக்கத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களை மேலே கண்டோம். இந்த உவமையை இயேசு திருச்சட்ட அறிஞர் ஒருவருடன் உரையாடிய பின்னணியில் கூறினார். அது இந்த உவமையை இன்னும் ஆழமான, விசாலமான கருத்துகளுக்குள் இதை பொறுத்துகிறது. அதாவது 'நிலை வாழ்வை உரிமையாக்கிக் கொள்ள செய்ய வேண்டுவது என்ன (வச. 25) எனும், ஆழ்ந்த விவாதப் பொருளைப் பேச துவங்குகிறார் திருச்சட்ட அறிஞர். அதற்கு இயேசு அந்த மனிதர் அறிந்த திருச்சட்டத்திலேயே பதில் தேடச் சொல்கின்றார். அவரும் திருச்சட்டத்தின் பெரிய கட்டளையாகிய இறையன்பையும் பிறரன்பையும், இச 6:5 மற்றும் லேவி 19:18 ஆகிய இடங்களிலிருந்து கூறுகின்றார் (மேலும் காண். மத் 22:37; மாற் 12:30; மாற 12:31; மத் 22:39). அடுத்து விவாதம் 'எனக்கு அடுத்திருப்பவர் யார்? (வச. 29) எனும் திசை நோக்கி நகர்கின்றது. ஆக நிலைவாழ்வு, திருச்சட்டம், அடுத்திருப்பவர் எனும் இந்த விவாதங்களுக்கு விடையாக அமைவதுதான் இந்த உவமை.

இயேசு வாழ்ந்த வரலாற்று சூழலில் இத்தகைய ஒரு விவாதம் அவசியமாயிருந்தது. முதலாவதாக சமய சூழலில் யூதர்கள் பல வகையான சட்டங்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்தனர். இறைவன் சீனாய் மலையில் தந்த பத்து கட்டளையோடு யூதம் நில்லாமல் பலப்பல சட்டங்களை இணைத்து ஒரு பெரும் சட்டத் தொகுப்பையே கொண்டிருந்தது. இந்த பின்னணியில் முதன்மையான முக்கியமான கட்டளை எது என்று அறியாமல் குழம்பிப் போயிருந்தனர். ஆனால் இந்த சட்ட அறிஞர் 'சரியான' பதிலைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார் (வச. 28). இரண்டாவதாக சமூக சூழலில் யூதர்கள் பலவகையான மனிதர்களை, சமூக குழுக்களை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களோடு பழக, புழங்க வேண்டியிருந்தது. உதாரணத்திற்கு சக யூதன், ஆளும் உரோமையர், பகைவரான சமாரியர், புறவினத்தார், கிரேக்கர், அடிமைகள், பாவிகள் என பல இனத்தார் இருந்தனர். இவர்களுள் யாரை அன்பு செய்வது? யார் ஒரு யூதனுக்கு அடுத்திருப்பவன் எனும் வினா இயல்பாய் எழுகின்றது. அதைத்தான் திருச்சட்ட அறிஞர் கேட்டார். இவ்விரு சூழலிலும் எழுந்த வினாவிற்கு விடையாக இயேசு இந்த உவமை கூறி இறுதியாக இந்த விவாதத்தை வேறொரு தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்கின்றார். 'எனக்கு அடுத்திருப்பவர் யார்? (வச. 29) எனும் வினாவிற்கு விடை சொல்ல வந்த இயேசு உவமையை முடிக்கின்றபோது ''கள்வர் கையில் அகப்பட்ட வருக்கு இம்மூவருள் எவர் அடுத்திருப்பர் என உமக்குத் தோன்றுகிறது?'' (வச. 36) எனும் கேள்வியுடன் முடிக்கின்றார். எனவே இப்போது விவாதம் 'யார் எனக்கு அடுத்திருப்பவர்?' (வச. 29) என்பதிலிருந்து ''யாருக்கு நான் அடுத்திருப்பவராக, அயலானாக இருக்கமுடியும்'' என புதிய தளத்திற்கு நகர்கின்றது.

அடுத்து, இவர் இவர் (உரோமையர், சமாரியர், யூதர்) உனக்கு அடுத்திருப்பவர், அவர்களை அன்பு செய் என்று பதில் தருவதற்கு பதிலாக யார் யாரெல்லாம் இரக்கம் காட்டுகிறார்களோ (வச. 37) அவர்கள் எல்லோரும் அடுத்திருப்பவர்கள், அயலார் என்று அயலானுக்கான, அடுத்திருப்பவருக்கான எல்லையை, பரப்பை, விசாலமானதாக விரிவுபடுத்துகின்றார் இயேசு.

இறுதியாக இந்த புதிய கண்ணோட்டத்தில், புரிதலில் இன்னும் எஞ்சி நிற்பது அதை செயல்படுத்த வேண்டியதுதான். சட்ட அறிஞனுக்கு ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல (வச. 28) இறுதியாகவும் இயேசு, ''நீரும் போய் அப்படியே செய்யும்'' (வச. 37) என்று கூறி முடிக்கின்றார். இந்தக் கட்டளை திருச்சட்ட அறிஞருக்கு மட்டுமல்ல இந்த நற்செய்திப் பகுதியை வாசிக்கின்ற அனைவருக்கும் விடுக்கப்படும் அழைப்பாகவும், கட்டளையாகவும் அமைகின்றது.

முடிவாக

ஆக, இரக்கத்தின் பரிமாணங்கள் பரந்து விரிந்தது. அது வெறும் உணர்வாக, கழிவிரக்கமாக நின்று போகின்ற ஒன்றாக அமைந்து விடுவதில்லை. அது செயல்பாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கிறது; தியாகங் களை மேற்கொள்ள பணிக்கின்றது. இரக்கச் செயல்கள் திருச் சட்டத்தின் ஆணி வேரான இறையன்பு பிறரன்பு ஆகியவற்றை நிறை வேற்றியதாக அமைகின்றது. இறுதியாக அதுவே நிலை வாழ்வை உரிமையாக்கிக் கொள்ளும் வழியாகவும் அமைகின்றது (வச. 25).

அருள்பணி. A. ஜான் பாப்டிஸ்ட்